

IANCU LAURA
Este a faluban

Áruld el, Uram,
minek ez a sok nevenincs rettenet,
minek, hogy ül, leül az éjszaka,
hosszú szakálla nő a gyermeknek,
reáfagy nyála az éhségre,
áruld el, mi ebben olyan gyönyörű,
s miért fordítod el fejed,
ha szépnek s jónak nevezed?

Hát szép is, ahogy a nagydiófát
markából eteti a nap, s cseppekként
adagol vizet, hogy meg ne tikkadjon.
De mi van az árnyékában
halott fiára váró asszonnyal?
Hallottad utolsó szavát?
Most kővel játszik, ringatja lábát,
akárha aludni tanítana egy halottat.
Kibontott szárnyú keselyűk köröznek felette,
ki lopózik a sarkában? Kit rejteget?
Miért préda találmányod?
Miért kéred vissza az életet?
Te nem ezt az életet éled!
Embertől nem véded magad,
az ember nem a te ellenséged!

S valóban,
előbb aszódik össze,
előbb, mint a diófa,
ki még csak keresztet sem vetett a déli
harangszóra.

A te naptáradban
mindennap halottak napja van,
és minden este karácsony,
ha van, ki fölsírjon,
és aki sír, mind elmúlt már hatvan,
fehér törülközővel madarat fog,
ki viszi s hozza az imát,
már csak a fehér madarak
juthatnak el hozzád,
hát mégis eltávoztál, jó Uram?

Mikor elmentem, itt hagytalak,
anyám fekete hajával játszottál éppen,
irigykedtem – nem tagadom,
trágyát szórtam a szántóföldeken,
jussomért dolgozni kellett,
ha vastag volt a kapanyél,
hát az fogta kezemet –
s te jókat neveltél!

